

rybde disse Hindringer ad alle lovlige Veie og ved alle lovlige Midler. Jeg mener da, at vi netop ved denne Lovs Behandling have et temmelig klart Blik om, hvorledes vi skulle forholde os for mulig at sætte den igjennem; thi jeg vil gjøre opmærksom paa, at ved denne Lovs 1ste Behandling sagde den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet — med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Citater af den ærede Kultusministers Udtalelser, som vise os denne Veie —: „Har ikke den ærede Rigsdagsmand“ — det er Rigsdagsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bjoffen) — „maattet gjøre den sorgelige Opdagelse, at f. Ex. det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) var saa langt fra at mene, at de ærede Forslagsstillere havde gjort Skridtet fuldt ud ved dette Lovforslag, at han tvertimod sagde, at de vare blevne staaende paa Halvveien, og blev ikke den ærede Rigsdagsmand, der sidder ved min Side (S. N. Hansen), tituleret med Noget, som jeg ofte er bleven tituleret med, at være halv, det vil sige, at der var en Halvhed i Sagen. Det syntes, at dette Udtryk var rettet til mig baade paa den ene og den anden Maade, og jeg kan ikke sige Andet end, at jeg ikke beklager det ærede Medlem, fordi han faar denne Betegnelse, thi jeg betragter den netop i mange Tilfælde som et Uresnavn. Jeg tror, at det netop er Noget, man skal sætte Pris paa, og jeg maa sige, at jeg ligeoverfor dem, der ville gjøre Skridtet fuldt ud, og som ere langt fra at vide, hvad det er at gjøre det, langt mere foretrækker den Halvhed, som efter Nogles Mening udmærker baade den ærede Rigsdagsmand og mig“. Hvad den Sætning angaar, der kan komme i Betragtning ved dette Lovforslag, da forstaar jeg den saaledes, at Besættelsesretten med Hensyn til Præsteembeder efter den ærede Ministers Mening skalde deles affkurat halvt mellem Menighederne og Ministeren, og derfor mener jeg, at det vilde være rigtigt for den lovgivende Forsamling at drage denne Tanke ind med, hvis det ikke allerede er fket, nemlig at Ministeren faar ligesaa megen Besættelsesret som Menigheden. Derfor mener jeg fra mit Stand-

punkt, at vi ikke ere saa langt fra at kunne komme til et Resultat, og jeg har tillige troet, at det vilde være rigtigt at gjøre den ærede Minister opmærksom paa, hvilke Tanker der rører sig hos mig i den Henseende. Dette Lovforslag indeholder naturligvis mange Begrænsninger overfor Menighederne; for det Første skal Ministeren have Ret til at henlægge de Ansøgninger, som ikke kunne komme i Betragtning; for det Andet kan han fratage Ansøgningerne fra dem, der findes mindst skikede, og endvidere er han beføiet til ved de øvrige at gjøre de Bemærkninger, som anses for passende. Dermed skalde man antage, at Ministeren havde stemplet som brugbare de Mænd, hvis Ansøgninger medfulgte, og man skalde da ikke synes, at der kunde være Noget til Hindrer for, at Menigheden eller Menighedsudvalget, hvad det nu bliver, kunde faae saa stor Frihed som mulig til at vælge blandt de Mænd, mellem hvilke Ministeren havde stillet Valget. Heraf vil det jo fremgaa, at ikke alene de Momenter, der her blive tagne i Betragtning, komme til at spille en Rolle, men der vil naturligvis ogsaa komme andre Momenter til, nemlig at vi skulle tænke paa og overveie, hvorvidt vi skalde overlade Menigheden eller Ministeren over Halvdelen af Retten. Jeg troster mig til, at, dersom den ærede Minister ser, at Menigheden gennem dette Lovforslag kun har Halvdelen af Retten, vil han gjerne søge at fremme det saa hurtigt som muligt. Skalde derimod det Modsatte være Tilfældet, maa vi stole paa, at den ærede Minister, om ikke her saa paa et andet Sted, vil fremkomme med sin Mening om, hvorvidt han mener, at der skal gaas frem i den af ham bebudede Retning, om man skal gaa et Skridt længere end tidligere. Jeg haaber, at den ærede Minister vil gaa et halvt Skridt længere end tidligere.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet under denne Sag, og jeg vilde efter de tidligere Udtalelser finde det overflødigt; men jeg tror dog at maatte betragte det som min Skyldighed overfor de Ytringer, der fremkom fra den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, at gjøre opmærksom paa,